

Şiir Kadar Gerçeğim Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Ekim 2019

“Uzun, çıplak gecenin cüce anıları...
Belleğin dökülüştü-geçmiş de öyle yeni ki!-
Zamanın müziğiyle dans etmeye alışkın
Kuşlar ve gölgelerle yüklü bir kadın
Geçmişin maskesini usulca çıkarır.”
(H. Ergülen)

Zıpkın yemiş bir aryadan daha bayat o nüans:
Şakıyan sesinde özgürlüğün içli bir davet
Elbette yüklenip de omzuna tüm beyitler
İstirham edilesi bir şarkı
Şimdi çökecek dizleri gecenin
Şahit tutulası şu şiire de geçse keşke sözüm:
İzdiham ötesi şıkkı olmayan soruların da
Artık kaldıysa bir hikmeti
Ötüşü duyulmayan kuşlar ne ara göç ettilerse şiirden?

Kozası olmayan bir sureyim aslında
Suretimde ne kaygan zemin ne alt edilesi bellek
Göge kulaç açan ölümlü şarkılar
Tek gören ve de tek duyan
İçimdeki rahmeti.

Lafügüzaf temsili misal:
Bir karede doğan ve ölen iç acılar
Oysaki üçgen mahiyetinde idi günün hürmeti
Hezeyan yüklenip de solmayı şiar edinen
Güleç yüzümde solan güneş gibi.

Bariz yanılğı
Sehven yenilmişlik:
Arzı endam eden tek karede
Soluk bir rubai
Şiirin verdiği cüret ile
Gölge kadar umarsız tüm olup biten

Ne şehrin göbeğinde ölen yetim bir hece
Ne kayrasında yenilgi yüklü
Varsa yoksa aşkın töhmeti
Parlayan gözlerimde bir gizem
Sevdalı sesinde ömrün tökezleyen bir sitem
Kendime nazire ettiğim o kayıp eksen
Şimdi şah damarımla sırdaşım
Rabbime duyduğum özlem kadar heyecan yüklü
Tanışıklığım hüznle
Dünden yola koyulduğum gün ve gece.

Çöle düşkün madem ruh
Görüp göreceğine edeceği latife mi
İçindeki endamlı hüzne sunduğu son hediye?
Bir göğün ışıldayan avizesi
Bir aşkın yürekten çağlayan neşesi
Yitimi ise an meselesi
Sudan sebeplerle yalıtılmışlığın haznesinde saklı o sureti
Soldurmazdan önce hayat ve sakinleri.

Bir kanaviçe madem o karartı
Israrlı satırların son güzergâhı
Uyutulmuş bir şiirden hallice
Derinlerin meali sızan hecelerden ince ince
Sükûn yüklü bulutları ısmarlarken şiir niyetine
İçtiğim acılar mı feragat etmediğim hayattan taşan?
Zemherilerde unutulmuşluğum mu boyumu aşan?
Daha nicesi, azizim:
Sorsunlar beni kalemde
Düşmedi gitti ahvalim yakamdan.
Ne soytarı bir hüküm ne sıradan bir gün
Dolup taşan haznemden
Şiir kadar gerçeğim ben.